

בתהליך העבודה היצירתית,
לגבי - זרימה - היא מילת
המפתח. זאת אומרת, לאפשר
לדברים (אם זה בדרך
אימפרוביזציה או אחרת) לזרום
באופן ספונטני ואסוציאטיבי.

אין מה להתאמץ לחפש את
ההיגיון בתהליך העבודה. אם
יש זרימה אז ישנו גם היגיון
פנימי.

התנועה חכמה יותר מהשכל
ולאמנות יש היגיון משלה,
שהוא לא רציונלי.

אזרה אלקיים

לאפשר לדברים לזרום

על תהליך היצירה

הפחד מלאבד שליטה מונע
מדברים בלתי צפויים
להשתחרר ממקומם ומעכב
את התפתחות היצירה. הפחד
וההיצמדות לבטוח מונעים
את החופש, שהוא החמצן של
היצירה.

המוטו שלי בעבודה הוא "נעשה ונשמע". קודם
תעשה (לאפשר לדברים לקרות) ואז תשמע ותדע.
אפשר לעצמך ללכת לאיבוד בהתרחסות שנוצרת.
אפשר לעצמך להסתכן מלאבד שליטה, כדי להגיע
אל המסתתר במחוזות שלא נראים לעין, או
ש"התבונה" לא יודעת עליהם.

האמנות לא סובלת לחץ מחשבתי,
תכנון, רכושנות, נחרצות, התייחסות
ישירה. לעומת זאת זרימה,
ספונטניות, אינטואיטיביות,
אסוציאטיביות, הסתכנות, נדיבות
(הלב והרגש), שכחת האגו, כל אלה
הם אבות המזון שלה.

הפתרונות והניצוצות באמנות באים ממקום
שאין לנו שליטה עליו. מאמץ מחשבתי ותכנון
לא יעזרו, משם לא תבוא הישועה. וכאן אפשר
לתת פירוש נוסף, למשפט "מאין יבוא עזרי!"
(עם סימן קריאה ולא סימן שאלה) מהאין -
יבוא עזרי!

המשמעות והתוכן מתגלים בהדרגה
ומתפענחים תוך הפעולה
הספונטנית, באמצעות החוויה.